

„*Hrdina, hrdina, hrdina!*“ To skandování je stále hlasitější.

„Mám tě propašovat zadem?“ zeptám se a zazubím se. „Zachránit tě před těmi děsivými prachatými ženami?“

Vykulí oči a přijde ke mně. „A to bys zvládla?“

Říct o Carterovi, že je miláček žen, by bylo slabé slovo – a je to ten největší hráč, jakého znám. Tak proč se bojí, že si ho nějaké dámy vydraží na večeři? Zadržuju smích. Snažím se, ale tohle je k popukání. Po chvíli stejně vyprsknu.

Carter se na mě zamračí. „Nesnáším tě.“

Zvednu ruku. „Promiň. Ne, já tě chápu. Fakt.“ Po-
odhrnu oponu a nahlédnu na pódium, kde Molly McKinleyová utiňuje dav a začíná svůj projev o tom, jak putovní autobus s obuví prospěje dětem v Jackson Harbor i okolním komunitám. Před pódiem se mačkají ženy a tlačí se co nejvíc dopředu. „Všechny se tváří trochu... intenzivně.“

Carter si s povzdechem prohrábne tmavé vlasy. Ale nijak to nepomůže jeho zmuchlanému vzhledu; jako kdyby právě vylezl z postele. Tohle bych nepřiznala, ani kdyby mi někdo zaplatil, ale chápu, proč jsou ženy z Cartera úplně paf. Je sexy. *Žhavý*. „Jsou šílený.“

O víkendu na Svátek práce zachránil Carter štěně zlatého retrívra, když uvízlo na veřejné pláži pod vodní trampolínou. Nějaký dobrák Cartera zrovna vyfotil, jak vychází z vody – s holým hrudníkem, odhodlaným výrazem a štěňátkem v náručí. Místní hasičský sbor tu fotku zavěsil na své sociální síť a během osmačtyřiceti hodin se Carterův svět obrátil vzhůru nohama. Ta fotka se dostala snad všude a z něho se stala ztělesněná hasičská fantazie. Dokonce udělal několik televizních rozhovorů, protože se rozhodl, že těch pět minut

slávy použije na to, aby k veřejnosti promluvil o bezpečnosti a důležitosti záchranných vest. Ovšem těch pět minut se znatelně natáhlo. Najednou se Jackson Harbor hemžil nejen turisty, ale také ženami, které si přijely okouknout naše hasiče. Když se pak rozkřiklo, že Carter je jedním z těch mužů, kteří se dnes večer budou dražit, hysterie kolem něj nabrala na obrátkách a lístky na událost se vyprodaly pět minut od spuštění prodeje.

„Měls vycouvat, dokud ti Molly dávala na výběr.“ Stisknu mu paži přes sako. „Ona by to pochopila.“

„Myslel jsem, že se to uklidní,“ zabručí. „Tisíce mužů a žen denně riskují životy při záchraně lidí, ale tyhle dámy blázní z toho, že jsem zachránil štěně, což by nejspíš zvládla i moje neteř.“

Mé pobavení vyprchá, když vidím v Carterově výrazu frustraci. I když je snadné vtipkovat na téma, jak se svobodným mužům líbí pozornost, v tomhle případě se ve skutečnosti jedná o nekonečný zásah do soukromí. Sklouznu ze stoličky a narovnámu mu sako. „Jsem si jistá, že většina těch ženských je úplně normální. Pochybuju, že by tě chtěly zavřít do sklepa a spoutat řetězy.“

„To mě moc neuklidňuje.“

Ava Jacksonová, Carterova švagrová a jedna z mých nejlepších kamarádek, strčí hlavu do dveří a její nové tmavé mikádo se jí pohupuje kolem čelisti. „Jsi první na řadě, Cartere. Připravený?“

V Carterových očích se zračí hrůza. Měří skoro metr devadesát, devadesát kilo svalů – a z těch zoufalých svobodných žen má vážně strach. „Připravený,“ odpoví Carter, aniž by ze mě spustil oči.

„Zvládneš to,“ zašeptám.

„Doufám, že máš pravdu.“